

i Forslag, men kun om, at bringe uskikkede Mænd i Forslag. Det er ikke sagt, at Sogneforstanderskaberne have det rette Begreb om, hvilke Mænd der ere bedst skikkede til at gaae Retsbetjenten tilhaande. Det er Retsbetjenten, som bærer Ansvaret for Opfyldelsen af Sognefogdens Pligter, og derfor maa det tilkomme ham at bedømme, om en Mand er skikket til at være Sognefoged eller ikke. Jeg skal med Fornøielse indrømme Communerne al den Myndighed, der efter Grundloven og Forholdene kan tilkomme dem; men en Ret til, i den Grad at have Indflydelse paa Politimyndigheden, som vilde følge af en Bestemmelse som den her omhandlede, er intet Sted hjemlet Communerne. Der er bleven talt om en Lov, som blev vedtaget i forrige Session, i hvilken Sogneforstanderskaberne vare bleven indrømmede en tilsvarende Ret med Hensyn til Stolevæsenet, men hertil maa jeg bemærke, at disse Forhold ere ganske forskellige idet Stolevæsenet bør i saa høj Grad som muligt være en communal Sag, hvorimod, som jeg allerede har tilladt mig at udtale, det ikke er en communal Sag, hvem der bliver Sognefoged, eller ikke. Jeg kan saaledes ikke Andet end bestemt erklære mig imod et Forslag, der skulde tillægge Sogneforstanderskaberne Indstillingsret med Hensyn til Valget af Sognefogderne.

Hvad nu de Grundringer angaaer, der ere fremsatte imod de Bestemmelser, der ere optagne i Lovforslaget, navnlig den, at det er forunderligt, at Ministeriet er fremkommet med et Lovforslag som dette paa en Tid, da der forestaaer en Omorganisation af Retspleien, da skal jeg gjøre opmærksom paa, at netop § 1 i Lovforslaget viser, at det kun er en midlertidig Bestemmelse, som her er givne; der staaer udtrykkelig, at det kun er „indtil videre“, at dette Forhold saaledes ordnes, og netop derved er der antydnet, at Ministeriet alveles ikke anseer denne Ordning af Sognefogedinstitutionen, som, jeg gjentager det, kun berører Sognefogdernes Lønning, for nogen endelig Ordning af denne Sag. Jeg har udtrykkelig udtalt, at Ministeriet erkjender, at denne Institution har overlevet sig selv, og

at disse Forhold maae ordnes paa en anden Maade. Der er dernæst ytret imod Bestemmelserne i § 1, at den foreslaaede Løn er for høj. Denne Indvending forekommer mig i høj Grad besynderlig. Loven fastsætter jo ikke, at Lønnen i hvert enkelt Tilfælde skal have en vis Størrelse, den fastsætter, at den kan bestemmes fra 20—100 Rd.; Minimum er vel fastsat til 20 Rd., men skulde der være noget Sogn, for hvilket 20 Rd. vil da være for Meget, saa anviser jo Loven en Maade, hvorpaa Forholdet kan ordnes, nemlig ved at slaae flere Sogne sammen til et Sognefogderi; vedkommende Amtsraad vil da være istand til at bestemme Lønningen i Forhold til det saaledes opstaaede Districts Størrelse og at fordele den paa de enkelte Sogne efter disses Størrelse. Jeg vil dernæst tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Sognefogderne paa flere Steder have en Lønning af henved 100 Rd. eller maastee derover; Sognefogedbestillingen fritages nemlig for kommunale Byrder og Afgifter til Amtsrepartitionsfondet; ikke blot af 8 Edr. Hartkorn, nei, om Sognefogden saa bruger 16 eller 20 Edr. Hartkorn, er han fri for at svare Noget deraf; det følger ligefrem af Forordningen om Sognefogderne af 11te Novbr. 1791 og er gjentaget i forskjellige collegiale og ministerielle Skrivelser. Jeg kan derfor ikke finde den Indvending begrundet, at Lønnen, saaledes som den foreslaaes i Lovforslaget, er for høj, naar der er indrømmet Amtsraadet et saa stort Spillerum til at bestemme den i hvert enkelt Tilfælde. Naar det med Hensyn til Bestemmelsen i § 1 om, at Lønningen for hvert Sognefogeddistrict skal fastsættes ved et Regulativ, der affattes af Amtsraadet og approberes af Justitsministeriet, er bleven ytret, at det vilde være hensigtsmæssigt at overlade Amtsraadet den endelige Afgjørelse, istedetfor at overlade den til Ministeriet, da troer jeg dog at burde fastholde den foreslaaede Bestemmelse. Jeg kan ikke antage, at dette Arbejde, som jo kun finder Sted eengang for alle, kan volde Ministeriet saa stor Uleilighed; naar Reglementet for vedkommende Amt engang er vedtaget, saa er Sagen dermed endelig bragt i Orden.

Hvad angaaer Bestemmelsen i § 2 om Al-